

APUNTS DE TEATRE

Toni Mata i Riu

«Aloma» i el trànsit a la maduresa

Dagoll Dagom ha facturat novament un producte d'una gran dignitat amb *Aloma*, l'aparentment impossible empresa de traslladar al territori del teatre musical la novel·la de Mercè Rodoreda que el 1937 va guanyar el Premi Creixells i que, trenta anys després, va revisar des de la maduresa. L'espectacle omple la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya amb el segell inconfundible d'una companyia que navega en el mar dels musicals de la densa cartellera barcelonina amb una elegància i traça que esdevenen patrimoni cultural del país. En català, Dagoll Dagom no perd mai de vista que el negoci és compatible amb el risc artístic, el bon gust i la feina ben feta.

Aloma és una adolescent un punt orgullosa i, alhora, resignada que enterra la seva ingenuïtat vital mitjançant Robert, el germà de la seva cunyada Anna, vint anys més gran que ella. La vida de la joveneta es trasbalsa el dia que l'home arriba a Barcelona procedent de Buenos Aires, envoltat d'un cert misteri sobre els motius de la seva marxa del país sud-americà. La ja famosa frase «*L'amor em fa fàstic*» amb què Rodoreda va iniciar el text emmarca l'estadi inicial d'una noia que descobreix la passió dels sentiments i el plaer del sexe al llarg d'un relat en què el seu trànsit dolorós al món dels adults la fa vorejar la desesperació abans d'agafar el camí del coratge. Un arquetip de dona patidora i valerosa que assolirà una gran alçada literària amb la Colometa de *La plaça del Diamant*, escrita molt posteriorment i que, en versió teatral de Benet i Jornet, també va ocupar durant setmanes la sala principal del TNC a l'inici de l'Any Rodoreda.

L'*Aloma* de Dagoll Dagom cobra vida amb una doble interpretació a càrrec de Carme Sansa, una de les grans dames de l'escena catalana, i Júlia Möller, la Blanca de la versió castellana de *Mar i cel*. El muntatge dirigit per Joan Lluís Bozzo, amb adaptació de Lluís Arcarazo i música i lletres d'Alfonso de Vilallonga, ofereix a l'espectador dos punts de vista de la protagonista: Sansa és l'*Aloma* gran, que ja ha viscut els

DAVID RUANO

Gisela (esquerra) i Júlia Möller, en una imatge del musical «Aloma»

esdeveniments que es narren, i Möller encarna la nena que es fa dona. La novel·la crea en l'imaginari del lector una *Aloma* tràgica, un ésser torturat pel devessall d'esdeveniments que no sap controlar ni pair, una noieta trista i decaiguda que el musical matisa. Möller té més d'adolescent rebel, inconformista i, al capdavant, inconscient que el perfil de doneta angoixada del personatge que va crear l'escriptora del barri barceloní de Sant Gervasi de Cassoles.

Un actor clàssic de Dagoll Dagom com Carlos Gramaje aporta el seu ofici a equilibrar el traç d'un personatge, Robert, que ni és massa cràpula com a seductor d'una noieta ni tampoc massa galan. Carme Sansa es mou per l'escenari com una ombra que parla des del passat, sempre contrapunt acurat de l'*Aloma* adolescent. Els altres dos papers principals són per a Josep Julien, que dibuixa amb pinzellades ben definides la personalitat de Joan, el germà

El musical «Aloma» es representa a la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya fins al dia 4 de gener

gran d'*Aloma*, un home decebut pels senders cap als quals la vida l'ha empès a transitar. Sap dotar el seu paper del tremp necessari per mostrar a l'espectador un marit pecador i, alhora, un nen gran insatisfet, compungit. Anabel Totusaus, una vendrellena que fa uns quants anys va col·laborar amb les bagenques Mite-les, és Anna, la dona enganyada de Joan, la mare i mestressa de casa que arrossega la creu d'una vida de privacions i alegries escadusseres. Gisela completa l'elenc principal posant-se a la pell de Coral, la felina veïna que fa anar de bòlit els homes. La cantant del Bruc treu partit d'un paper que demana picardia i mala llet en les mesures justes.

Aloma s'allotja al Nacional fins al 4 de gener. Hi ha temps encara per gaudir d'aquest musical, que més endavant sortirà a fer una gira i els dies 21 i 22 de març farà estada al teatre Kursaal de Manresa. *Aloma* és una creació en la qual els amants de Dagoll Dagom (*Mar i cel*, *Mikado*, *Flor de Nit...*) flairaran l'aroma que impregna els treballs de la companyia. No és pas dolent, sinó marca d'identitat. A primera vista, no hi ha cap cançó amb vocació de *hit*, però la sensació és que la segona audició enriqueix més que la primera. I sempre que això passa és un bon, magnífic, senyal.

ENTREVISTA ▶ Cristina Gavilán. Estudiant

«Vaig trobar el premi literari de la Barxeta per Internet..., i vaig guanyar»

ANDREU OLIVÉ

La jove manresana Cristina Gavilán, alumna del Lacetània

ITONI MATA I RIU/Manresa

Un conte de gènere fantàstic que va titular *En Jack i el misteri* va donar a Cristina Gavilán Xuriguera (Manresa, 1992) el primer premi en la quarta edició del concurs literari de narracions breus organitzat per l'Ajuntament de la Barxeta (València), en la categoria de relats adreçats al públic juvenil. Gavilán, que cursa primer de batxillerat a l'institut Lacetània de la capital del Bages, va superar en les preferències del jurat persones de més edat i experiència, i es va endur una recompensa de cinc-cents euros i la publicació del text l'any vinent.

—Què fa una noia tan jove guanyant un premi per a adults?

—Sovint miro la pàgina web de la Generalitat on hi ha els premis literaris, i aquest de la Barxeta em va cridar l'atenció. «*En Jack i el misteri*» ja estava escrit des de segon d'ESO, el vaig retocar posteriorment i el vaig enviar. Inicialment tenia vint pàgines, però en vaig reduir quatre per adaptar-me a les bases del concurs.

—Quina sorpresa que vas tenir quan et van comunicar que havies guanyat, oi?

—De fet, encara no he parlat mai amb ells. Era a classe i vaig rebre un missatge al mòbil, que vaig veure en arribar a casa. La meva mare, la Trinitat, hi va trucar i vam saber que m'havien conce-

dit el premi. La mala sort és que no vaig poder anar a la Barxeta a l'acte de lliurament dels guardons.

—Quina és la història del relat?

—*Jack és un nen que fa campanya de classe. Anant a escola troba un camí secret al carrer i el segueix. Llavors entra en un laberint on hi ha uns homes misteriosos que resulten ser uns lladres. El Jack truca a la policia. Ja he començat a fer-ne la segona part..., i ja n'he escrit vuitanta pàgines.*

—Déu n'hi do! Es nota que t'agrada escriure. Quins gèneres prefereixes?

—*Em van bé el misteri, la màgia, l'aventura... I no suportó el gènere policíac!*

—Fa gaires anys que escrius?

—*La Melània, una professora que tenia a les Dominiques, va llegir una redacció meua i em va animar.*

—On et trobes millor, en la descripció, l'acció...?

—*Depèn de les històries. A «En Jack i el misteri» hi ha molta descripció, quan parlo del laberint, per exemple. Tinc un altre relat, que es titula «Memòria d'una ànima», on una nena escriu un diari personal i es veu com no accepta que ha tingut un accident. És molt negre.*

—Què t'agrada llegir?

—*Les històries d'Enyd Blyton, Harry Potter, Laura Gallego... A casa hi ha una pila de llibres!*

kursaal SALA PETITA

flamenc
dimecres, 26 de novembre - 21 h
chiqui de la línia

dansa
dijous, 27 de novembre - 21 h
cia. mar gómez

ORGANITZA

Ajuntament de Manresa

MECS

caixaManresa

entrades
kursaal.cat
938723636

PATROCINA

Ajuntament de Manresa

Ajuntament de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjà de Comunicació

caixaManresa

Ajuntament de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjà de Comunicació

ESTEVE
més a prop

COL·LABORA

Regió7